

Endvidere følger det af udleveringslovens § 3, stk. 1, at udlevering af en lovovertræder fra Danmark som udgangspunkt kun kan ske, hvis en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, i Danmark kan medføre højere straf end fængsel i 1 år. Udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan dog ske, hvis en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Udlevering til strafforfølgning i et andet land kan endvidere kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling, jf. § 3, stk. 2. Efter § 3, stk. 4, kan udlevering til strafforfølgning finde sted for flere strafbare forhold, selv om betingelserne i stk. 1-3 kun er opfyldt med hensyn til ét af forholdene. Det indebærer, at der efter omstændighederne kan ske udlevering i en sag, som ud over et eller flere forhold, der opfylder betingelserne i § 3, stk. 1-3, også omfatter forhold, der efter dansk ret ikke er strafbare eller kun kan medføre straf af bøde, hæfte eller fængsel i 1 år eller derunder.

Selv om betingelserne i § 3 i øvrigt er opfyldt, må udlevering dog ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen vedrørende den pågældende handling savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag, jf. § 3, stk. 5. Dette forbehold om efter omstændighederne at kunne nægte udlevering skal ses i sammenhæng med, at Danmark ved ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C), afgav erklæring om, at danske myndigheder, når særlige omstændigheder skønnes at gøre det påkrævet, kan anmode den stat, der fremsætter en udleveringsbegæring, om at tilvejebringe bevismateriale, der sandsynliggør, at den pågældende er skyldig, og afslå begæringen, hvis materialet findes utilstrækkeligt.

Efter § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tilige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter, jf. § 5, stk. 2. Om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er krænket ved lovovertrædelsen, og på gerningsmandens motiv.

Forbudet mod udlevering for en politisk lovovertrædelse har længe været anset for et centralt princip i dansk udleveringslovgivning. Dette har bl.a. fundet udtryk i, at Danmark ved ratifikationen af den euro-

pæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme har taget forbehold over for den særlige bestemmelse i konventionens artikel 1, hvorefter en række handlinger med tilknytning til kidnapning, gidseltagning mv. aldrig skal kunne anses for en politisk forbrydelse eller for en forbrydelse, der knytter sig til en politisk forbrydelse eller udspringer af politiske motiver.

Endvidere har Danmark ved ratifikationen af tillægsprotokollen af 15. oktober 1975 (jf. bekendtgørelse nr. 106 af 11. november 1986 (Lovtidende C)) til den europæiske udleveringskonvention afgivet erklæring om, at Danmark ikke er bundet af tillægsprotokollens kapitel 1, hvorefter forbrydelser omfattet af folkedrabskonventionen og Genève-konventionerne vedrørende beskyttelsen af ofre i væbnede konflikter ikke kan anses som politiske forbrydelser ved anvendelsen af udleveringskonventionens artikel 3.

Danmark har dog ved ratifikationen af EU's udleveringskonvention af 27. september 1996 i forhold til de andre EU-medlemsstater givet afkald på det danske forbehold efter terrorismekonventionen, jf. nu udleveringslovens § 5, stk. 3, hvorefter forbudet mod udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finder anvendelse ved udlevering til en anden EU-medlemsstat, når handlingen er omfattet af artikel 1 eller 2 i terrorismekonventionen, dvs. grove forbrydelser, der retter sig mod personers liv, fysiske integritet eller frihed, f.eks. kapring af og sabotage mod luftfartøjer, grove forbrydelser mod diplomater mv., bortførelse, gidseltagning mv. og anvendelse af bomber, granater, raketter mv., der rummer fare for personer.

Det må desuden antages at følge af statutterne for de internationale tribunaler til pådømmelse af krigsforbrydelser i henholdsvis det tidligere Jugoslavien og i Rwanda – som er vedtaget af FN's Sikkerhedsråd – at FN's medlemsstater ikke kan nægte udlevering til tribunalerne med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse.

Danmark må endvidere antages at blive afskåret fra at nægte udlevering til Den Internationale Straffedomstol med henvisning til, at handlingen betragtes som en politisk forbrydelse, når Danmark ratificerer statuten for denne domstol.

Efter § 6 er der forbud mod udlevering, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod den pågældendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter.